

Много по-обстоенъ отъ Хохщетеръ е извѣстниятъ австриецъ Каницъ. Дошелъ е въ Сливенъ прѣзъ юли 1872 г. Свѣдѣнията му за Сливенъ сж едни отъ най-старателно събранитѣ и дадоха материялъ на всички нови, чужди енциклопедически и географически рѣчници, дѣто ще се срѣщне нѣщо за Сливенъ.

Трудътъ му за България, слѣдъ тоя на Иречека („Пжтуване по Българско“), е и най-цѣнниятъ до днесъ. Отъ него българинътъ може да чуе много за непознатото си отечество.

Каницъ отначало ни изтъква важността на Сливенъ още прѣзъ византийския периодъ (unter den Byzantinern berühmte Stifanos) и ни описва въ общи черти неговото административно минало подъ турцитѣ, бидейки послѣдователно въ районитѣ на Силистра, Русе, Одринъ и най-послѣ самъ той центъръ на санджакъ.

„Сливенъ (Sliven), пише Каницъ, у Х. Калфа се нарича Islemje, а у днешнитѣ турци — Islemnije. За града водятъ разни пѣтища, главниятъ отъ които е карнобашкиятъ“

Като привежда думитѣ на Х. Калфа за изобилната сливенска вода, цитира още и впечатленията на генералъ Jochmus, който сравняваше Сливенъ съ „райския Дамаскъ“. Запятието, което придружавало Каницъ, го завежда на прочутия на врѣмето си тукъ Кара Димитровъ ханъ (Kara Dimitri Han, на Аба Пазара).

„Между българскитѣ краища, продължава Каницъ, Сливенъ се ползува съ една завидна прославеностъ (einer gewissen Berühmtheit). По край живописното си положение (seiner pittoresken Lage) и черното си огненно вино (seinem schwarzen feurigen Wein), считано за най-благородно между Дунава и Черното море (der als der edelste zwischen Pontus und Donau gepriesen wird), Сливенъ е игралъ прѣзъ старобългарския периодъ една отличителна роля (eine hervorragende Rolle) и е родилъ интелигентни и енергични синове, които не веднажъ прѣзъ послѣдния вѣкъ жертвуваха всичко мило, ако и на пусто, за да снематъ отъ плещитѣ си турското иго (und gab als Geburtsstätte intelligenter, energischer Männer wiederholt in den letzten Decennien den Impuls zu oft versuchter, stets aber vergeblicher Abschüttelung der türkischen